

Kortteli 3 Talo 25 Kerros 8/(12) Kolmas ovi (hissiltä tullessa) Siis asunto 32583. Meidän osoitteemme. Minä kävelen kädet nyrkissä taskuissani 9-15 kerroksisten 70-luvulla rakennettujen talojen lomassa. Talot ovat ihan liian lähellä toisiaan. Ne ovat kuin maasta kohoavia rumia ja neliskulmaisia vuoria, joiden takaa tuskin näkee taivastakaan. Ne eivät edes ole suorissa riveissä, eivätkä niiden sijainnit, tai kerrosten lukumäärä noudata mitään yhtälöä tai laskukaavaa. Tuntuu siltä, että niitä on vain siroteltu tähän paskamaiseen maailmankolkkaan ilman mitään vastuuntuntoa. Mutta juuri talot kuvaavat hyvin tämän alueen ilmapiiriä ja yleistä mielentilaa. Välinpitämättömyyttä. Luikahdan talon 25 porraskäytävään ja kopistelen lumet pois kuluneista nahkakengistäni. Menen pieneen hissiin ja se alkaa naksua ja kolista kohti kahdeksatta kerrosta. Seitsemännessä kerroksessa hissi pysähtyy ja muodottomaan ruskeaan toppatakkiin pukeutunut ei minkään näköinen nainen ahtautuu sisään ja painaa ykköskerroksen nappia. Me vaihdamme nopean halveksivan katseen ja hissi jatkaa matkaansa ylöspäin. Kun hissi pysähtyy ja ovet avautuvat minä tunkeudun naisen ohi ja kävelen kolmannelle ovelle. Käänän avainta lukossa. Lukko naksahuttaa kaksi kertaa ja minä menen sisään asuntoomme. Jätän takin ja kengät naulakkoon ja vedän villasukat jalkoihini. Kotona ei ole ketään. Käyn ensin orvon näköisessä keittokomerossamme ja luovutan ostamani ruuat repustani pakastimen vastuulle. Sitten menen kirotun vihreän olohuoneemme läpi parvekkeen ovelle ja lopulta parvekkeelle asti. Vain täältä ylhäältä huomaa sen asian, mikä etoo minua kaikkein eniten tässä paikassa. Tehtaiden liian matalista piipuista laskeutuvat saastepilvet luovat lumeen tummuusasteeltaan vaihtelevia harmaita muotoja ja tekevät renkaidenpainaumien kanssa lumesta mustavalkoisen taideteoksen. Korkealta parvekkeelta alas katsominen alkaa huimata minua ja minä vetäydyn asuntoon turvaan. Kello on jo paljon, vaikkei tiedäkään miten kello voi olla paljon. Käyn nopeasti suihkussa, pesen hampaani ihan kuin oikeasti välittäisin niiden kunnosta, otan sellaisen älyvapaan unitabletin ja alan nukkua. Yksinkertaisesti. Herään taas uuteen harmaaseen päivään. Samanlaiseen kuin eilinen. Itse asiassa kauheudessa aamu on jaetulla ykkössijalla kaikkien täällä kokeneideni elämäni aamujen kanssa. Vanhempani ovat jo lähteneet töihin tehtaaseen. Minä käsken itseni keittokomeroon. Ongin leipäpussista ruisleivän ja avaam jäänäköni. Voi on taas loppu. Lämmitän oven kiinni, istahdan keittokomeron nurkkaan ja alan nakertaa leipäpalaani apaattisesti. Minä puen villapaidan, junttiverkkarit, ällöttävän takkini ja ikivanhat nahkakengäni, kiskon dorkan repun selkääni ja lähdän koulumatkalle. Ulkona on pari miinusastetta ja kymmenisen senttiä hiilipölystä laikukasta lunta maassa. Minä nojaan juuri koulualueen ulkopuolella talon 3 harmaaseen seinään ja alan observoida henkilöitä ja tapahtumia. Vaikka täällä ei lämpömittarin mukaan ole kovinkaan kylmä, kovaa puhaltava viiltävä viima saa minut hyytymään paikoilleni. Kylmä henkäys kulkee ruumiini läpi ja saa sisukseni kärehtymään kokoon ja yrittämään piiloutua armottomalta viholliselta. Kun koulun viisiminuuttiaaika-oppitunnin alkamiseen kello rämisee ruostunutta mekaniikkaansa liioitellen, lähdän kävelemään kohti koulun pääovia. Ohitan pihalla kylmästä täriseviä klikkiytyneitä porukoita ja ankkuroidun katoksen alle. Taustalla Petra ottaa Annikalta niskalenkin ja viskaa tämän naama edellä lumeen. Annika ei osaa miellyttää ketään, edes teennäisesti, ja joutuu siksi aina hankaluuksiin. Koulun kello rämisee taas. Tällä kertaa vaativasti oppitunnin alkamisen merkiksi. Me laahustamme luokkiin ja alamme opiskella. Vain vapaalta koulumme nuorisoa tunteva hämmästyisi, kun kuulisi, että meistä jokainen on oppitunneilla armoton suorittaja. Koska kaikki pelkäävät tänne tehdaskortteliin jäämistä. Koska kaikki kammoavat vanhempiensa elämän kaltaista tulevaisuutta. Minä sinnittelen biologiantunnin pitämällä raa'alla lihasvoimalla silmäni auki ja pettämättömällä itsetuhoisuudella aivoni pitkän muistin alueet toiminnassa. Jonotamme ruokajonossa kuin luodinkestävät strutsit Empire State Buildingin hissiin.

Lusikoimme lautasillemme epämääräisesti jotain moskaa ja alamme saalistaa eksyneen määrätietoisesti vapaita istumapaikkoja. Joita on harvassa. Koska tuolit ja pöydät maksaa. Koska kaikki maksaa. Koska jopa tämä helvetin elämä tässä paskaläjässä maksaa. Ja sitten etäämpänä tapahtuu jotain. Jotain on samalla huonoin ja paras sana kuvaamaan Annikan virhettä. Annika törmää epähuomioissaan Petraan. Niin, että Petran vesilasi loiskahtaa. Ja niin, että vettä läiskähtää hänen käsivarrelleen. Ja niin, että Petra hätkähtää ja pudottaa lautasensa lattialle, lautanen räsähtää ja sirpaleet leviävät kuin pehmeä ja hillityn vahingoniloinen aalto putoamispaikan ympärille. Ja sitten seuraa hiljaisuus. Hiljaisuus, joka odottaa, että se saa turpiin ja että se futataan tuskan ja häpeän mössöksi jo verestä pinttyneelle lattialle. Ruokailua valvonut opettaja kävelee Petran luokse ja käskee tämän lakaista sotkut lattialta. Ja kieltää häntä hakemasta uutta ateriaa. Petra nyökkää alistetusti ja lähtee hakemaan sitä samperin luutaa. Annika istuu valtaamaani pöytääni minua vastapäätä, ihan ruokalan nurkkaan, kauas kaikesta. Kauas Petrasta. Hän tuijottaa ruokaansa ja nielee mössöä universuminennätystahtia vaikka hänen tietoisuuttaan pakenevat aivonsa yrittävät käskää jotain ihan muuta. Minä pidän myötätuntoisen saatanan tunari katseeni tiukasti Annikassa. Annikan perhe on yksi korttelin köyhimmistä. Hänen isänsä on saanut potkut tehtaasta alkoholismista. Heillä on harvoin varaa ostaa edes oikeita talvivaatteita. Nytkin Annika on pukeutunut ruskeaan ällöttävän muodottomaan kotitekoiseen villapaitaan. Annika liukenee ruokalasta kuin kädestä lipeävä saippuanpalanen. Toisella puolella ruokalaan Petra pitää päänsä kylmänä ja siivoaa lattiaa samalla kun valvoja arvioi työn perusteellisuutta vieressä kuin riivattu enkeli. Minä katson Petraa ja näen hänen kostonhimonsa tason nousemisen hänen aurastaan. Petra nostaa päänsä nopeasti ja katsoo minua sekunnin miljoonasosan silmiin. Silmien läpi. Hän ampuu kaksi nuolta silmistään, jotka suhisevat ilmassa olevia atomeja väistellen ja uppoavat syvälle silmiini. Minä vedän nuolet nautiskelevan hitaasti pois silmistäni ja syön ne. Nojaan koulun rosoiseen seinään ja odotan. Että kello tulee tasan kaksi, jolloin filosofian tunti alkaa. Neiti Marianne Eskonen viisastelee meille filosofien viisaimmista viisauksista ja minä kuuntelen, korvilla, ja puolilla aivoilla. Toinen aivopuoliskoni ajattelee, että tunnistavatko ihmiset raivon, jos se esitetään heille jonain muuna kuin raivona. Minä katson vaivihkaa jokaista oppilasta. Ja ymmärrän. Että he kaikki, Jere, Oona, Essi, Jukka, Olli, Eerika, Petra... Kaikki ovat raivoissaan, mutta näyttävät sen ihmisille eri tavoin. Minä hymyilen. Mitä vanhemmaksi kasvan, sitä samankaltaisemmaksi me kaikki muutamme. Mutta Annika ei ole täällä. Vihdoinkin sillä työllä leikkasi paeta ennen henkilökohtaista maailmanloppua. Minä hengitän. Niin kauan kun tunti enää kestää. Sitten kävelen. Ulos koulusta. Talsin tuttua asfalttividakkoseikkailuani talojen erikorkuisten varjojen lomassa kotiin. Äkkiä näen jonkun epämääräisen hahmon retkottavan maassa. Ensin ajattelen, että taas joku imbesilli tonttu on sammunut talon viereen keskelle tietä. Sitten huomaan kotitekoisen ruskean villapaidan, tavattoman rennon olemuksen ja erikoisesti taittuneen käden. Huomaan pysähtyneet silmät, hieman auki olevan suun, veren raidoittamat hampaat. Katson ylös. Talon 21 kerroksen 10 asunnon 4 parvekkeen ovi on auki. Minä lähdän kotiin tekemään läksyjä.